

J. E. Bogomil :

Moderna punčka.

Napol zasopljena, napol objokana, vsa pa obupana je prinesla Boštičeva Minka svojo punčko v hišo k staremu očetu.

»A, kaj pa je, Minka, tako hudega?« so se zavzeli oče.

»Oh, oče, moja punčka, moja punčka!« je ihtelo dekle.

»Kaj pa je ž njo?«

»Roko si je zlomila, uboga punčka, uhuuu!«

Minka je zajokala, kakor da je njena roka proč. Pa so jo oče brž potolažili, da bo punčka kmalu zdrava, in za hip je tudi Minki odleglo. Pregledali so oče tista polomijo in odločili, da bo morala biti roka nova in lesena. Pa tudi kar sami so se brž lotili dela.

Par domačih otrok je očetu »svetilo«, da so lažje delali. Saj veste, kako »sveti« tak drobiž? Gleda in zija, vprašuje in presoja, da bi angelu pošla potrpežljivost.

Boštičev oče so pa še dosti mirno prenašali to »svečavo«. Delali so po svoje, pa malo godli vmes, tudi po svoje. Pa jih je bilo še prav prijetno poslušati.

»Oh, no, saj pravim, no!« so zamrmrali.

To je bil začetek. Večjidel vedno tak.

»Saj pravim, no! Takale kupljena roba! Vse skupaj ni vredno, da bi v peč zadegāl. Nak, ni! Včasih so ravnali dekličiči punčke kar iz cunj. Pravzaprav: drugi so jih jim ravnali. Pa so bile boljše kakor to žaganje. In če se je kaj potrlo, vsaj škode ni bilo kdovekaj. Kar malo prevezati je bilo treba, pa je bila punčka spet nova.«

»Kaj pa fantiči konje?« je vprašal Tinek.

»Konje smo pa delali iz repe pa iz korenja. Bohinjčev pastir je imel še uro iz repe.«

»Iz repe, hahaha!« se je zakrohotal Tinek. »Kakšna pa je bila?«

»Ravno pravšna za pastirja je bila. Poznal tako ni nič na uro. Šla je pa takrat, kadar je pastir sam šel. Navijati je tudi ni znal. Polomil bi jo bil. Ura iz repe je bila čisto pripravna zanj. Imel jo je pa zato, da se je postavljal z njo, za drugo mu tako ni bila. I ja, otroci, včasih smo imeli vse rajši domače igrače. Bolj preproste so res bile, pa so bile vsaj tudi dobre in trdne. Zdaj imajo pa otroci kupljene igrače, šmenta, da ni za od enajstih do poldne. Pripravne so že, čedne tudi, drage pa še bolj. In trpežne manj ko pastirjeva ura.«

»Na, Minka!«

In punčka je imela novo leseno roko. Spet je bil mir v hiši. »Za par dni!« so rekli oče. »Saj pravim, no! Ta reč novošegna, samó da je za oči, obstanka pa nobenega, kakor tam breznov sneg na strehi!«

Moderna punčka.

